

Dr. Lontainé dr. Santora Zsófia tudományos méltatása

Dr. Lontainé dr. Santora Zsófia 1941. február 28-án született Komáromban. 1966-ban szerzett diplomát az Eötvös Loránd Tudományegyetem Természettudományi Karán, a számára oly kedves biológia-kémia szakon. A diploma megszerzése után az Országos Vértranszfúziós Intézet Immunológiai Osztály Szerológiai Laboratóriumában kezdett dolgozni. Erre az időszakra és az akkori intézet igazgatójára, dr. Hollán Zsuzsa akadémikusra mindig nagyon jó szívvel emlékezett vissza. Az ambiciózus fiatal kutatót 1969-ban a laboratórium vezetésével bízták meg. A napi feladatok végzése mellett – felkérésre – 1968-tól részt vett a budapesti Semmelweis Orvostudományi Egyetem Igazságügyi Orvostani Intézetben folyó személyazonosításra szolgáló vércsoport meghatározási vizsgálatokban. A vér egyes elemeinek, a szerológiának a kutatása vált központi témájává. A kandidátusi disszertációján kívül 34 cikkből 25, a 9 nyilvános előadásából 5 közvetlenül is ehhez a területhez kapcsolódik. Ez a kutatás és érdeklődés hozta közel a kriminalisztikai szerológiához.

1972-ben dr. Kertész Imre professzor az ORFK Bűnügyi Technikai Intézet alapító igazgatója felkérésre elvállalta a BM ORFK Bűnügyi Technikai Intézet Szerológiai Laboratóriumában felkínált állást. Az intézet alapító jogtudós közvetlen munkatársaként lett végleg elkötelezett a tudományos kriminalisztika, a természettudományos bűnüldözés mellett.

1972-től szerológusként, 1976-tól igazságügyi szerológus szakértőként, majd 1984-től 1990-ig az Intézet Orvosszakértői Alosztály megbízott vezetőjeként dolgozott. A természettudományos gyakorlat művelése mellett, soha nem hunyt ki belőle az elméleti tudása fejlesztésének és ismeretbővítésének az igénye. 1983-ban a Magyar Tudományos Akadémián a biológiai tudományok kandidátusa minősítést szerzett, a „Polifmorf tulajdonságok a vérfoltokban” című disszertációjának védésével. Aspiránsvezetője az első szeretett munkahelye, az általa a szakma talán legnagyobb hazai tudósának számító dr. Hollán Zsuzsa akadémikus volt. Két közös cikk is született a mentorral.

Dr. Lontainé dr. Santora Zsófia 1990-ben pályázat útján nyerte el a BM Bűnügyi Technikai Intézetből Bűnügyi Szakértői- és Kutató Intézetté alakuló szervezet főigazgatói tisztségét, azt a tisztséget, amelyet 2012. április 30-ig tölthetett be.

Intézetvezetőként az Ő nevéhez fűződik a szerves-kémiai laboratórium, a kábítószer-vizsgáló laboratóriumi regionális hálózat kiépítése, és a szerológiát felváltó kriminalisztikai DNS vizsgálatokat végző Humánogenetikai Osztály létrehozása. Főigazgatósága ideje alatt az ország legkiválóbb hazai kutatói, továbbá nemzetközi kitekintésben is helytálló fiatal biológusok, fizikusok és vegyészek kerültek az Bűnügyi Szakértői és Kutatóintézetbe.

Az Ő irányítása alatt kikezdzhetetlen szakmai tekintélyt vívott ki magának a Bűnügyi Szakértői és Kutatóintézet. Ennek alapját a következetes és szigorú követelmények megfogalmazása és érvényesítése jelentette. Mindenkivel, vezetővel, beosztottal egyaránt.

2010-ben a Bűnügyi Szakértői és Kutatóintézet rendőrségi szervezeti integrálása során is kiemelt figyelmet fordított a szakértői függetlenség megőrzése garanciáinak érvényesítésére. A szakértői munka természettudomány által történt determinációja volt a szemléletmódja és tevékenysége központja. Féltette a szakértői objektivitást és a szakértői abszolút függetlenséget a rendőri hierarchikus viszonyrendszerétől. Minden személyes ambícióját a szakértői függetlenség tartalmi garanciáinak kiépítése érdekének rendelte alá. A tudomány műveléséhez szükséges nyugodt légkört az Intézetért, annak önállóságáért, függetlenségéért vívott napi csaták váltották fel.

Az átalakított, megreformált, általános rendőri feladatokkal bővített új szervezet kialakítása, működésbe hozása volt az utolsó feladat, amelyet már igazgatóként irányított.

Mint minden, csak életkorban jelentkező, de teljesen egészséges, aktív és friss gondolkodású embernek, aki tele volt tervekkel, elképzelésekkel egyszer csak eljött az a nap, amikor mennie kellett. 2010-től már tudta, hogy nem lesz messze ez az idő, mégis tervezett, és dolgozni akart.

Amikor úgy emlékezünk rá, mint intézetvezetőre, emlékezünk egyidejűleg a kiemelkedő műveltségű tudósra, a szerény, szinte puritán, példamutató munkatársra, akit még ellenfelei

is hatalmas tisztelettel öveztek. Tudását, tapasztalatát szívesen adta át a fiataloknak. Szerette a katedrát, imádta a laboratóriumok világát. Szinte lelkes tanárként vezette a látogató érdeklődőket az Intézet laboratóriumaiban, ilyenkor megszűnt számára a külvilág. Közvetlen munkatársai emlékeznek az érzékeny és jószívű vezetőre, aki a szívéen viselte a szegényebb munkatársak sorsát. Olyan vezető volt, aki tudta és ismerte is a munkatársai életét és élethelyzetét. Ha lehetett, és ha tudott segített.

Sokan tisztelték, sok társaság büszke volt arra, hogy tagjai sorában tudhatta. Tagja volt többek között a Magyar Igazságügyi Orvosok Társaságának, a Magyar Rendészettudományi Társaságnak, a Belügyi Tudományos Tanácsnak és az Európai Bűnügyi Szakértői Intézetek Hálózatának. Oktatott a Pázmány Péter Katolikus Egyetem Deák Ferenc Továbbképző Intézetében, a kriminalisztikai szakjogász képzésben. 2009-től a Pázmány Péter Katolikus Egyetem címzetes docense volt.

Számos elismerés és kitüntetés birtokosa volt. 2004-ben megkapta a Magyar Köztársaság Érdemrend Lovagkeresztjét, tényleges nyugállományba vonulásakor 2011-ben a Köz Szolgálatáért Érdemjel arany fokozatát. Ez utóbbi elismerése jelképként is felfogható. Egész tudományos és vezetői munkássága, a Köz, a közösség szolgálatát jelentette.